

Arrest

nr. 134 973 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratief dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen verklaren op 13 november 2013 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen op 18 november 2013 elk een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 maart 2014 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op respectievelijk 25 en 26 maart 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest met nummer 127 025 van 15 juli 2014 weigert ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen die verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan [...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

× *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

× *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

× *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

× *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 30/03/2014).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij [zij] respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij [zij] gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem [haar] afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn [haar] onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 18/11/2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 18/03/2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 26/03/2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2014. Betrokkene kreeg op 24/07/2014 uitstel tot verlaten van het grondgebied. Dit werd op 30/07/2014 per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij [zij] vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

*Vasthouding
[...].*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissingen tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissingen overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij wijzen op de familiale eenheid die zij vormen met hun schoonbroer respectievelijk oom en diens echtgenote, die tevens in België verblijven. Zij stellen dat zij sinds het overlijden van hun echtgenoot respectievelijk vader ten laste zijn van deze schoonbroer respectievelijk oom en ook hun intrek bij hem hebben genomen. Zij benadrukken in dit verband dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken in tempore non suspecto middels een email van 2 december 2013 ook reeds meedeelden dat er sprake is van een familiale eenheid, waarbij zij ook vroegen hun asielaanvragen gezamenlijk te behandelen nu deze zich allen steunen op hetzelfde asielrelaas. Zij voegen vervolgens verschillende verklaringen van kennissen met betrekking tot de feitelijke samenwoning in zowel België als Albanië en hun afhankelijkheid van bovenvermeld gezins- of familielid en ook officiële stukken om te staven dat zij in België steeds woonachtig waren bij dit gezins- of familielid. Zij zijn van mening dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat verwerende partij hiermee minstens rekening had moeten houden bij het nemen van zijn bestreden beslissingen, gelet op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen betogen dat deze bepaling een individueel onderzoek noodzaakt, waarbij zij ook dienden te worden gehoord. Zij benadrukken dat hun gezins- of familieleden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog een beroep hangende hadden bij de Raad inzake hun asielaanvragen en leggen ter terechtzitting stukken voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daags na het nemen van de bestreden beslissingen, met name op 5 december 2014, overging tot de intrekking van de genomen beslissingen inzake de asielaanvragen van deze gezins- of familieleden in België waardoor deze hier opnieuw verblijfsgerechtigd zijn.

3.3.2.2. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen, specifiek wat dit gestelde betreft, dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen plicht tot uitdrukkelijke motivering volgt. Zij benadrukt dat de familieleden waarop verzoekende partijen doelen geen verblijfsrecht hebben in België, nu ook hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en dat niet wordt aangetoond dat er sprake is van een financiële afhankelijkheidsband. Zij betoogt dat de algemene verklaringen van verzoekende partijen niet toelaten op te maken in welke mate zij effectief behoren tot het kerngezin van de oom/schoonbroer. Zij is van mening dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM geen verplichting inhoudt om de keuze van verblijfplaats van verzoekende partijen te respecteren en

verzoekende partijen zich enkel op artikel 8 van het EVRM kunnen beroepen indien het nagenoeg onmogelijk is om in hun land van herkomst een familieleven te leiden.

3.3.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel verwerende partij in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekende partij bij haar asielaanvraag reeds verklaarde initieel samen met haar schoonbroer richting België te hebben willen afreizen, doch – in tegenstelling tot haar schoonbroer die in België asiel kon aanvragen – te zijn tegengehouden in Luxemburg. Zij verklaarde vervolgens, met haar zoon, te zijn teruggekeerd naar Albanië nadat zij een weigeringsbeslissing kregen in Luxemburg. Enkele dagen later reisde zij vervolgens met tweede verzoekende partij opnieuw af naar België in navolging van haar schoonbroer. Zij gaf uitdrukkelijk op als reden waarom zij naar België kwam, en hier wenst te blijven, de aanwezigheid in België van haar schoonbroer. Zij stelde geen bestaansmiddelen te hebben en te verblijven bij haar schoonbroer te Lochristi. Eerste verzoekende partij legde gelijkaardige verklaringen af op dit punt. De asielrelazen van de verschillende betrokkenen hebben betrekking op de moord op de echtgenoot/vader van verzoekende partijen, en de broer van het familielid in België, en de problemen die zij stellen in dit verband te kennen. Blijkens een door verzoekende partijen gevoegd overtuigingsstuk 3 blijkt verder dat hun raadsman op 2 december 2013 een email verzond naar de Dienst Vreemdelingenzaken – Cel Dublin waarin uitdrukkelijk werd gewezen op het gegeven dat verzoekende partijen een familiale eenheid (*“cellule familiale”*) vormen met het betreffende familielid in België en diens echtgenote. Niettegenstaande dit emailbericht niet kan worden teruggevonden in de stukken van de overgemaakte administratieve dossiers, wordt het bestaan hiervan door verwerende partij niet betwist in de nota en zijn er op het eerste zicht dan ook geen redenen voorhanden om het bestaan hiervan in twijfel te trekken. Verzoekende partijen maken verder op het eerste zicht aannemelijk dat zij in België steeds samenwoonden met het betreffende familielid en diens echtgenote. Deze laatsten verbleven ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen in België met een hangende beroepsprocedure bij de Raad inzake de weigering van hun asielaanvragen. Daags na de bestreden beslissingen ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot de intrekking van de asielbeslissingen van laatstgenoemden.

De Raad stelt vast dat uit de voormelde gegevens en/of stukken waarvan verwerende partij kennis had, prima facie minstens een indicatie blijkt van een gezins- of familieleven. De Raad hecht hierbij belang aan het gegeven dat verzoekende partijen ruim voorafgaand aan de bestreden beslissingen ten overstaan van het bestuur zich reeds uitdrukkelijk beriepen op het vormen van een familiale cel met de betreffende gezins- of familieleden in België, die thans niet het voorwerp uitmaken van verwijderingsmaatregelen die gedwongen zullen worden ten uitvoer gelegd en wiens (eerste) asielaanvragen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen niet definitief in beroep waren gewezen. De Raad wijst in dit verband ook op de arresten nummers 228.901 en 228.902 van de Raad

van State van 23 oktober 2014 waarbij de koninklijke besluiten van 26 mei 2012 en 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst werden vernietigd in zoverre Albanië hierin was opgenomen. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motivering dienden te bevatten met betrekking tot het door verzoekende partijen aan het bestuur kenbaar gemaakte gezins- of familieleven in België, blijkt uit de stukken waarvan de Raad vermag kennis te nemen niet dat de verwerende partij zich op enig ogenblik heeft vergewist van het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in hoofde van verzoekende partijen, zoals nochtans wordt vereist door het genoemde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo blijkt uit een *“synthesenota/verwijdering”* van 19 november 2014, dat is opgenomen in het administratief dossier van tweede verzoekende partij op geen enkele wijze dat werd nagegaan of er geen sprake is van een dergelijk bestaand gezins- of familieleven in België. Er blijkt op geen enkele wijze dat rekening is gehouden met voormelde email van 2 december 2013. Er wordt enkel vastgesteld dat zij langer dan toegelaten in het Rijk verblijven, zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure negatief is afgesloten. Enig onderzoek in het licht van het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de aangevoerde of voorhanden zijnde elementen die kunnen wijzen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven op enige wijze zijn onderzocht.

Er wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt dat de aangereikte informatie betreffende een gezins- of familieleven in België, waarmee verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

De Raad merkt in dit verband verder op dat het gestelde in dit verband in de nota met opmerkingen een a posteriori motivering uitmaakt die niet terug te vinden is in de bestreden beslissingen noch in de administratieve dossiers. Door a posteriori te pogen een motivering te voorzien, worden de hierboven vastgestelde schendingen door verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in die mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Naar luid van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geacht vervuld te zijn wanneer een ernstig middel wordt gesteund op een grondrecht. Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat gerelateerd is aan artikel 8 van het EVRM, is dit te dezen het geval.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS